

Demlenirken Usul Usul

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Eylül 2015

Düşsel yaratılarında gizli kırık evrenin
Yalıtılmışlığında adımladığım;
Buruk bir sevincin gölgesinde saklı
Kayıp densizliğimin imgelem yüklü
Dalgacı tınısı:
Mizahı yok eden hüznün kırılğanlığında
Belki bir külfet
Belki sağdııcı aşk olan bir yanılğı
Kadar baştan çıkarıcı.

Tutarsızlığın sıra dışılığında saklarken
Söyleyemediğim, yoksun kılındığım
Ve son bildiğim.
Demli bir yalnızlık kadar
Bilerken ruhumu garba yakın durup
Uzaklaşamadığım haznemde saklı tuttuğum
O varoluşçu dokunuşu hayal düzeneğinde saf tutup da
Hutbesinde fısıldarken hece hece.

Kımıltısı evrenin,
Hicap yüklü beklentisinde evrimin
Ve sarmalındaki tüm tedirginliğim.
Bir dokunuşa meyledip derinden
İçime çektiğim ölümün kıdemli laneti.
Aşk denen illetin zafiyeti ile dolduruşa geldikçe
Aşk meleği, varsıl bir ikametgah belki de
Tıkış tıkış yürek
Nasıl da anlamsız suretlerden ibaret.

Bir yenilgi son bilip
Tekerrür ederken her gün dönümü
Sadık yaratıcı tetikte kulunun
Her ihanetinde:
Tevekkül kadar demli ve derin
Tüm tüketilmişliği

İle titreyen gönül teli bakir
Bir ruhun masumiyeti nasıl inkâr eder ki
Aslını, yüz görünümü mutluluk
Demlenirken usul usul,
Sen yeter ki duyumsa aşkın ahenkli tınısın.